

[Lysholt Hansen.]

nisteriet november 1970“, — og det har han selvfølgelig, for det har alle ordentlige folk — fra den foregående regerings tid, for dér er de tal opført, jeg brugte: en stigning på 14 pct., hvoraf 7-8 pct. var pris- og lønstigninger. Det er altså ikke nogle grusomme socialdemokratiske ministre, der har fundet på det. Det står i det, som den foregående regering forelagde folketinget, vel som den højeste visdom.

Jeg skal endda føje til, at det blev endnu værre, for i det år, man sluttede med i den redegørelse, som den foregående regering udgav, regnede man i budgetoversigten med et finanslovsforslag på 36,7 milliarder kr., og det blev 39,5 — altså en vækst fra 24,7 til 39,5 milliarder kr. under den foregående regering. Jeg er meget ked af, at det gik så stærkt, men det gjorde det altså. Hvis hr. Christophersen er i tvivl, kan han låne papirerne. De står til rådighed for ham.

Jeg vil til slut gerne takke fru Grethe Philip for den udstrakte hånd. Den tager vi imod. Der var ikke mange punkter, tror jeg, hvor vi kunne blive uenige om problematikken, og jeg anser det for noget af det væsentligste i denne debat, at vi ikke taler os fra hinanden, men imod hinanden for at nå det mål, at væksten i statens udgifter ikke bliver større end allerhøjst nødvendigt. Også den tidligere statsminister, hr. Hilmar Baunsgaard, har rakt hånd til nye udgifter i en tale, hvor han har sagt, at bistand til konsulentordninger, til dyrlægekontrol på slagterierne, til støtte til unge landmænd og til en rentesikringsordning for landbrugsbyggeri kan man ikke sådan afskaffe. All right, lad os dog tale med hinanden om tingene. Man skal bare være klar over, som det også er sagt af økonomiministeren, at det er udgifter, vi taler om, når man nævner den slags ting, og at der altså skal findes modsvarende besparelser, hvis det ikke skal gå yderligere galt med vore budgetter, end det er gået indtil nu.

Jeg vil slutte disse bemærkninger med at sige, at jeg håber, vi får et godt og et frugtbart samarbejde om besparelserne på de steder, hvor jeg mener det bedst kan gennemføres, nemlig i de 20 udvalg, vi har, og at vi i finansudvalget i fællesskab som hidtil med vågent øje og vågent sind vil gå i gang med at arbejde med problemerne.

Hans Kjær: Hr. Lysholt Hansen gav her i sit andet indlæg udtryk for et håb om, at det var sidste gang, vi førte finanslovdebate på den måde. Jeg var ikke rigtig klar over, hvad der lå i udtalelsen. Hvis det var tanken, at vi skulle til at holde 2-3 måneders møder, førend vi begyndte at føre principdebate, har jeg ikke rigtig tiltro til ideen. Men hvis der lå det i det, at hr. Lysholt Hansen håbede, at det var sidste gang, vi skulle føre en debat med det indhold, kan jeg af fuldt hjerte tilslutte mig det, for der må endnu kunne tændes et håb i befolkningen om, at der på et eller andet tidspunkt begynder at komme noget sund fornuft ud af alt det, vi står og siger. Hvis det er det, der er hr. Lysholt Hansens målsætning, skal der ikke mangle beredvillighed fra min side.

Men en af forudsætningerne for, at vi kan få en sundere debat, er, at vi prøver på at tale om de samme ting og bruge de samme målestokke.

Jeg var da glad for, at økonomi- og budgetministeren til sine tal om forventningerne eller frygten for betalingsbalanceudviklingen i det kommende år fjøede en understregning af, at det var de løbende bevægelser, men at dertil kom alle de andre. Jeg var glad for det, for derved går morskaben i nogen grad ud af hr. Lysholt Hansens auktionshistorie.

Det er altid godt med en god historie, også fra folketingets talerstol. Jeg hørte såmænd forleden dag et rygte om, at en fremragende økonom skulle have karakteriseret regeringens økonomiske politik med en lignelse med Columbus. Da han sejlede hjemmefra, vidste han ikke, hvor han ville hen. Da han kom frem, vidste han ikke, hvor han var. Men det var andre, der betalte alle omkostningerne. (*Udenrigsministeren* [K. B. Andersen]: Men han bragte guld hjem!).

Hr. Lysholt Hansens historie om auktionspolitikken skal i hvert fald måles på, at hr. Lysholt Hansen i sin første tale sammenlignede betalingsbalanceudviklingen fra 1969-70-71 og frem til i år og forventningen til næste år i to forskellige størrelser. Der er altså netop den forskel, at det sidste tal var i de løbende bevægelser, men det skjuler man i realiteten — hvad ministeren gud ske lov ikke gjorde — bevidst eller ubevidst. Jeg skal ikke bebrejde hr. Lysholt Hansen